

■ Det danske klavertalent Gustav Piekut har spillet, fra han var 6. Og han ved, hvornår det lykkes: »Dybest set skal man jo bare lytte til sig selv. Sådan havde jeg det de første 20 minutter, jeg spillede i da

A grand piano is the central focus, positioned in a room with dark, vertically-grained wood paneling. Several warm, glowing pendant lights are visible in the background. The piano is dark, and its reflection is visible on the light-colored wooden floor. The overall atmosphere is intimate and artistic.

“ Mine hænder føles enorme, i forhold til hvor små de er

Den unge pianistkomet Gustav Piekut har travlt. Landet rundt. Og han elsker at mærke sveden i Sommerdanmark dryppe fra spidserne af sine signaturkrøller, mærke, at musikken koster noget. Men nogle gange ville han ønske, at han havde bedre styr på sig selv.

MICHAEL BO
(TEKST)

JACOB EHRBAHN
(FOTO)

Efter koncerten sætter vi os hen på Blågård's Plads.

Klokken er omkring 22. Mørket er faldet på, her er hedt. Overalt i pladsens forsænkning sidder unge mennesker og snakker, griner og drikker.

Efter koncerten i Koncertkirken lige bag os på Nørrebro, hvor han spillede Schuberts 2. klavertrio med et par lige så tændte kolleger, er Gustav Piekuts sorte T-shirt drivende våd af sved, men alle vil kramme ham alligevel, kæresten Freja fik et hurtigt kys, og han ligner en, der lige er trådt ud af badet, i den forstand at han ser både tilfreds og lutret ud.

Vi har aftalt lige at bruge et kvarters tid på at komme up to date med et interview, vi strækker over nogle dage. Men han har øl med, stemningen på pladsen er pludrende og *loose*, og efter halvanden time opdager han til sin skræk, hvad klokken er blevet. Han formodes at være en slags *co-host* ved sammenkomsten efter aftenens anden koncert.

Han når det nok. Faktisk kommer han først hjem ved 4-tiden, får jeg siden at vide. Men dog 4, de sidste holdt til kl. 10 næste formiddag.

Hot og happening

Gustav Krogh Piekut er tidens hotte og happening danske pianist. Med hot er det selvfølgelig underforstået, at man er ung, med happening, at ting er i skred for én i karrieren. I en alder af 26 er han ikke nogen hemmelighed for det vante koncertpublikum, der har kunnet følge ham de seneste år, efter at han flyttede tilbage til Danmark efter seks år i Berlin. Folkedybet har han ikke helt penetreret endnu.

Det kommer.

Efter at jeg havde skrevet med Piekut i op mod et år og luftet forskellige muligheder for interview, var det nu, det skulle være.

Som mørket falder på, har de fleste – selv de kæreste – i min erfaring det med at antage halvdæmoniske træk. Det gør skumringen ved os, og det stadfæster mørket. Som Piekut sidder der på bænken ved siden af mig – mellem mig på den ene side og en kvartdjevlelsk figur i sten på den anden, som han læner sig op ad – spørger jeg, om jeg må tage et par billeder med min mobiltelefon.

Her er ret mørkt nu, jeg kan godt lide underbelyste billeder – underbelyst hvad som helst. Jeg tager nogle stykker.

Da jeg kigger på billederne bagefter, har kameraet kompenseret for manglen på lys ved at overeksponere og nærmest bade Piekut i den slags falsk dagslys, der får ens indvolde til at snurre.

Blitzede den?, spørger jeg ham desorienteret.

»Nej, slet ikke«.

Måske er det en reminder om, at man ikke kan manipulere en dæmoni frem, som ikke findes. Eller som findes i helt andre kontekster, nemlig de musikalske. Kameraet i min telefon nægter at svøbe Piekut i mørke, bare fordi jeg synes, det kunne være chikt.

Overvejer du ikke en gang imellem at barbære alle krøllerne af? Det må være ulideligt her i varmen.

Han drypper stadig fra hårspidserne.

»Nej«, siger han, »det er mest, når jeg øver. Nogle gange kan jeg faktisk godt lide, at der er sådan lidt blod, sved og tårer over at spille en koncert. Men det er jo forfærdeligt at øve om sommeren, ja, det er jo forfærdeligt at øve i det hele taget, men når man sidder på konservatoriet, kigger man gennem vinduerne over mod Forum Station og kan se folk, der går rundt på gaden med øl i hånden, mens man sidder og terper«.

Gustav Piekut har de der nysgerrige øjne, der afsøger et partitur, der ligger opslået foran ham, når han spiller. Et partitur, han har læst og læst og øvet og øvet i hundredvis af timer, et partitur, han kender bedre, end vi andre nogensinde når at kende en kæreste. Det er, som om noderne indeholder helt ubegribeligt overrumplende detaljer og indsigt, noget, der vitterlig kommer bag på ham.

I løbet af en koncert eksisterer kun de noder, og Piekut rejser sig halvt fra klaverbænken som for at hente tilstrækkeligt med kraft til anslaget, og han suuger underlæben ind og ser vild ud i øjnene.

Og det er endda, mens han spiller den nogenlunde skikkelige Schubert ...

»Altså, vi er jo tre solister. Vi er ikke på den måde et indøvet kammermusikhold med en samlet klang«, siger han om trioen, der var samlet i dagens anledning. Ham selv, Anna Egholm på violin og Piekuts slof fra kollegiet på Amager, cellisten Jonathan Swensen.

»Vi talte så meget til prøverne om, at vi skulle gøre det helt let, men vi er den slags musikere, der bliver revet med. Det kan være lige så rørende og stærkt at spille med stor distance. Når først man er i kampens hede, er der nogle ting, der samler sig«.

Da han takker for bifaldet sammen med resten af trioen, skinner hans sorte sko, som om de er af lak, hvilket han faktisk ikke er sikker på, om de er, men de udgør en grungy kontrast til den prunkløse sorte T-shirt. Halsen og nakken glinser i spotlyset.

Selv tindrer han. Han er godt brugt.

Irriterende små hænder

Må jeg se dine hænder?, spørger jeg ham.

Man vil gerne se pianisters hænder. Der er dem, der decideret bestiller en plads til en koncert sådan lidt til venstre for flygelet, så de kan følge hændernes løb hen over tangenterne.

»Jeg har meget små hænder af en pianist at være«, siger han og holder dem begge frem, så jeg også kan inspicere hans negle.

»Faktisk. Men de er bare *stretchy*, ikke?«, siger han og strækker dem ud for at demonstrere.

»Jeg har meget små hænder, og det er lidt irriterende nogle gange. I forhold til at nå. Men det er forskelligt, det er også en fordel i forhold til nogle kompositioner. Skrjabin og Beethoven er gode at spille, hvis man har små hænder faktisk. Skrjabin kunne nå endnu kortere, end jeg kan, så hans musik ligger godt for mig. Men jeg elsker jo det hele. Samtidig er man måske hurtigere, når man har små hænder«.

Fordi det er man så nødt til?

»Ja. Men det svære for mig er at spille Rakhmaninov for eksempel, for hans musik er vanvittig pianistisk. Det er meget ... praktisk skrevet. Han kræver store

hænder, og der er mange steder, hvor jeg skal springe«.

Hans fingre flagrer med målrettede anslag i mørket foran os.

Må jeg se dem igen? Kan du sige mere om dem?

»Om mine hænder?«.

Han er holdt op med at bevæge dem og holder dem stille i rummet mellem os.

»Mm. De er lidt små, men de er meget agile. Jeg har fået at vide, at jeg har ret hurtige fingre, og det er

godt at have. Det er jo ikke noget, jeg tænker over til daglig. Men jeg tænker indimellem over, hvordan andre oplever deres hænder. Jeg så engang en visuel beskrivelse af, hvordan ens lemmer, ens kropsdele føles i hjernen, for de har en helt anden størrelse i ens hjerne, end de har i virkeligheden«.

»Det ser grotesk ud. Folk har typisk kæmpe hænder i deres hjerner, fordi man jo har meget mere kontrol over dem end over et knæ eller noget andet. Det er sådan en følelse, man har. Mine hænder føles enorme, i forhold til hvor små de er. De føles store«.

Det klirrer med flasker et sted, men på sådan en lidt døsigt, søvndrukken afstand.

»Det er den der lidt sitrende aftenstemning. Der er så meget musik, der er skrevet om skumring. Det er et tidspunkt, hvor man får det sådan lidt underligt. Jeg

bliver tit ret vågen, når det er sådan her. Og eftertænksom. Al den musik om skumring og nat«.

»Når man ser de her grupper af mennesker, smelter de lidt sammen, fordi de er forskellige. Der er en anonymitet over det, som jeg finder ret beroligende. Eller også er det øllen her ...«, og han ryster den, fordi den er ved at være tom.

Bjørnekram i 33 grader

Tre dage efter halvløber vi ud ad alleen, der fører væk fra Hindsgavl Slot på Sydfyn og gennem dyrehaven, fordi Piekut skal nå at hente sin bagage fra det konferencecenter, han bor på, lige på grænsen til skoven. Længere, end vi kan se.

»Jeg bor på Betongangen«, siger han

BLÅ BOG

Gustav Krogh Piekut

Pianist. Født i Kolding 1995.

Har spillet klaver, fra han var 6. Spillede som 12-årig spillede for første gang med orkester, Sønderjyllands Symfoniorkester.

Har gået på konservatoriet Universitæt der Künste i Berlin fra 2013-2019.

Modtog Musik anmelderprisen Kunstnerpris 2019. Hædret med DR P2's Talentpris 2020.

Har udsendt en internationalt berømt pladeindspilning af Beethovens 'Diabelli-variationer' i 2020 og udgiver i november et album med klaverværker af Langgaard og Skrjabin på Naxos.

Åbner festivalen Kolding i Toner 29. juli, optræder ved Kultur mødet Mors 19. august og i Christians Kirke i København 4. oktober.

komisk dystert. Og er bange for, om han er blevet låst ude af sit værelse. Og han ved, han har glemt at tjekke ud. Så der er lige det også.

Vi skal tilbage igen ad samme vej, inden en bil henter os for at køre os til Middelfart Station og toget.

»Det er derude«, siger han og peger ud ad alleen mod et abstrakt sted, hvor folk indlogerer én på gange, de har opkaldt efter uorganiske byggematerialer.

»Det er ude på den anden side af der, hvor der går kronstyr og dådyr«.

Det er en blændende smuk, gispende hed sen sommereftermiddag, men i aftes gik Gustav Piekut fra Hindsgavl Festivalen til sit motel ved midnatstid. Her var intet lys, ingenting at sjusse afstand og pejlemærker efter.

»Jo, der er kronhjortene«, insisterer Piekut, og han nåede frem i mørket.

Der blev målt 33 varmegrader, mens Gustav Piekut spillede koncert inde i slottets længe, et fortættet og egentlig pænt krævende program af russisk musik fra lige før revolutionen. Han synes faktisk, »de sidste 20 minutter gik meget godt«, og han tog sig berørt til hjertet, da en tilskuer råbte »Bravo!« til ham.

Han var nu ret sikker på, at publikum ikke var så glade for det.

Han er tilbage i sin sorte T-shirt, men gennemførte koncerten i en sort kina-skjorte, knappet helt op i halsen. Der var svalt nok for os publikummer, men som altid sidder solisten badet i kunstigt lys på sit podium. Lys varmer.

Det var en betagende koncert. Det var solo. Og den viste Piekut fra hans mest halsstarrige gemyt. Triller som istapper, de mest sylespidse af slagsen, i musikken af Skrjabin, stormende glubsk lidenskab, næsten overstyret, men også kun næsten, hos Rakhmaninov og Medtner. Piekut viste sig som en klassisk klaverdomptør med både pisk og gulerod, dem, man ser videoer af fra Carnegie Hall. Tangenterne blev straffet.

Meget kan man sige, men Brahms er det ikke. ▶

“**Min far var ved at dræbe mig til sidst, fordi det fyldte så meget. De har været så søde. De har holdt så meget ud. Jeg havde slået mig selv ihjel**”

“**Alle pianister føler sig fremmedgjort over for deres instrument**”

■ Noget af det
dejlige er at rense
hovedet med noget
ambient noise, siger
Gustav Piekut, der
boede og studerede i
Berlin, fra han var 18,
til han var 24 år.

■ »Jeg var meget glad for at gå til faldskærmsspring som helt ung«, siger Gustav Piekut, »men det går jo ikke, at jeg risikerer at brække håndledet. Jeg kan da godt ligge i min seng om natten og tænke: Hvad nu hvis jeg kom til at skære en finger af eller sådan noget?«.

»Brahms«, som Piekut siger, »er jo som at få et stort, varmt kram!«.

Men hvem har brug for at blive bjørnekrammet i 33 graders varme?

Hindsgavl Festivalens flygel har han spillet på adskillige gange. Han er gode venner med det. Og dog synes han lige denne dag, at det egnede sig bare til den glitrende kølige musik, mens det var sværere at hente varmen ud af det.

Hvor sidder varmen henne på et flygel?

»Altså, hvis man spiller meget hurtigt, får man den der istapagtige brillante klang, som kan blive hård, hvis man ikke er forsigtig. Hvis man spiller meget mere nedad og med vægt, så får man en mere... bred, varm og stolt klang. Ligesom i Rakhmaninov mange steder«.

»Man skal være meget bevidst om, hvordan hver enkelt komponist skal lyde. Det kæmper jeg meget med. Jeg bliver tit for *excited*, og så begynder jeg at spille meget kraftigt og meget stort. Som du lagde mærke til i Schubert forleden. Det fungerer jo, og det er fint nok, men jeg ville ønske, jeg havde bedre styr på mig selv... Men vi tror jo på det, ellers ville vi ikke spille det sådan. Men nu vil jeg gerne spille nogle mindre stykker«.

Da han i sin tid debuterede her ved Hindsgavl Festival, insisterede han på at spille Beethovens monumentale 'Diabelli-variationer', ikke noget sikkert salgshit, og enhver festivalarrangør stejler lidt ved tanken om en relativt spæd 22-årig i netop så mandhaftigt et program.

Da Piekut truede med ellers at ville spille nogle af Beethovens sene, særdeles krævende sonater, fik han sin vilje og lagde fingre til det, der hurtigt blev hans signaturværk, også på plade, 'Diabelli-variationerne'.

Nogle dage efter Piekuts koncert på Hindsgavl kommer endnu en pianist hertil, den berømte ungarskfødte András Schiff.

Schiff fortalte mig engang, at han ikke ville røre Beethoven, den sakrosankte, mytiske Beethoven, før han var fyldt 50. Nu er Schiff 67 og spiller ham på livet løs verden over. Og han rejser rundt med sit eget flygel. Det gør kun en lille håndfuld af de allerstørste. Fordi de kan og får nogen til at betale, gætter jeg.

»Jeg synes, det er en meget problematisk attitude ikke at ville spille Beethoven, før man bliver 50«, siger Piekut, som i øvrigt bedyrer sin kærlighed til Schiff.

»Man skal jo spille det, man føler sig forbundet med. Jeg synes, at den sene Beethoven kan være nemmere at forholde sig til for unge mennesker. Det er så eksistentielt og tager sig selv meget seriøst. Du skal give alt, hvad du har af din personlighed, du kan ikke spille det distanceret. Det kræver alt af dig. Det er det, mange unge kan. András Schiff havde jo brækket alle mine ti små fingre, hvis han havde hørt, at jeg i en alder af 22 havde indspillet 'Diabelli-variationerne'«.

Det er på alleen, Piekut fortæller mig, at han aldrig rigtig har kendt til popmusik. Eller gammeldags rock. Hans far spillede i punkband, hans mor trakterede et par klassiske instrumenter til husbehov, og musikken derhjemme var instrumentaljazz. I Berlin er han blevet stor fan af elektronisk musik, som han prøver ikke at forholde sig professionelt til, men som han elsker.

Middelfart-København

Vi har siddet i toget fra Middelfart mod København i få minutter, da konduktøren kommer for at tjekke billetter.

»Goddag, goddag«, hilser han muntert.

Jeg håber, jeg har klippet, siger jeg og rækker ham mit rejsekort. Jeg er kommet i tvivl.

»Det har du sgu ikke gjort godt nok, det er jeg ked af at sige. Hvor langt skal vi nu?«.

Til København. Kan jeg vaske op eller et eller andet? Det var virkelig ikke min mening at snyde dig.

»Nej, det har jeg heller ikke på fornemmelsen.«

Gustav Piekut giver mig et alibi:

»Jeg så ham gå rundt med kortet fremme ude på perronen.«

»Nu skal jeg lige tjekke, om du eventuelt har flået kortet ud af armene på en eller anden stakkels forsvarsløs kvinde«, siger konduktøren, mens han taster.

Det er så i givet fald en forsvarsløs kvinde ved navn Michael, siger jeg og vifter med mit rejsekort med navn og billede på.

Piekut er gået i gang med at sms'ere med Freja, som han traf på Det Kgl. Danske Musikkonservatorium og først for nylig blev kæreste med. Om lidt har Piekut ferie, men da skal hun medvirke i operaen 'Bajadser' på Samsø, og sådan er det tit med de musikere.

Jeg har tid til at betragte ham, mens han kigger væk. Bortset fra signaturkrøllerne har han en kløft i hagen og et ar, et tydeligt et, i venstre side af panden.

Hvor kommer arret fra?

»Det er sådan...«, og han skubber nogle krøller væk fra panden og mærker efter.

»Hvor er det henne? Det er sådan en Harry Potter-ting«, siger han med en reference, jeg først forstår, da jeg googler det derhjemme.

»Er det her?«.

Nej, derovre, og jeg peger.

»Da jeg var 4, løb jeg efter en hoppebold, og så bankede jeg hovedet ind i sådan en gammeldags radiator med de der spidser, der går ud. Jeg kan ikke huske det. Jeg tror, jeg fik 10-15 sting, men så måtte jeg også få is bagefter. Mine forældre er meget beskyttende, og de byggede sådan noget træ uden om alle radiatorerne. Det var virkelig sødt.«

Gustav Piekuts forældre er begge tilknyttet universitetet i Odense. Det er der, han har sit flygel stående, det, som Augustinus Fondens stiller til hans rådighed. Han tager hjem til forældrene, når han skal øve op til en stor koncert, tit i

ugevis. Under coronanedlukningen boede han der længe, for nu havde han endelig tid til at indøve nyt repertoire.

»Det kan godt være svært, mens man spiller mange koncerter. Det tager lang tid at lære noget, der ikke er *right up your alley*. Og så kom Skrjabin og Rakhmaninov pludselig.«

Han griner.

»Min far var ved at dræbe mig til sidst, fordi det fyldte så meget. De har været så søde. De har holdt så meget ud. Jeg havde slået mig selv ihjel. Det var bare det samme og det samme, jeg spillede. De stille steder er typisk også lidt lettere, så det, man ender med at øve meget, er de der voldsomme steder. Rakhmaninovs 2. klaversonate er faktisk overvejende lyrisk og stille, selv om det ikke altid lyder sådan... Den har bare de der kæmpe højdepunkter, der på en måde dominerer værket. Hvis man gik ind og analyserede lydstyrken, er størstedelen ret svag, bortset fra de sidste 5-6 minutter.«

Faren havde adskillige møder over Zoom i kælderen i coronamånederne, mens sønnen øvede Rakhmaninov på sit flygel lige ovenover. Det har krævet godt familieskab.

Dingdong, lyder det i kupeen:

»Næste station Korsør.«

Er det ikke meget typisk, at unge elsker de der store ekstroverte stykker, der siger alt om menneskeheden på én gang, mens Schubert lyder mere bedragerisk enkel?

»Jo, det er rigtigt. Det kan godt lyde let, men det må heller ikke lyde som salonmusik. Det skal lyde som salonmusik med noget inde bagved. Og hvis man hører det inde bagved frem, så bliver det sådan: Åh ja, hør mig, hvor er jeg dyb!«.

Dingdong, siger det over informationsanlægget:

»Så bliver det Korsør.«

Hvad siger 'Diabelli-variationerne' om menneskeheden?

»Diabelli? Pianisten Alfred Brendel sagde, at det nok er det største klaverværk, der nogensinde er skrevet. For mig indeholder det alle facetter og alle menneskelige tilstande. Det er notorisk svært at analysere strukturen i dem. Bachs 'Goldberg-variationer' har den der strenge barokramme, hvor man hele tiden kommer tilbage til udgangspunktet. Det er mere som at se et maleri med det gyldne snit, og man kan nyde symmetrien og strukturen. 'Diabelli-variationerne' er jo voldsomt asymmetriske

med en overvægt hen imod slutningen.«

Jeg kigger over på den lille bylt af en taske, som vi var ude at hente på Betongangen tidligere på dagen.

Hvad har du i den?

Han tager tasken på skødet, roder lidt i den på må og få.

»Noder, koncertsko ... Jeg vil ikke give dig dem, for jeg tror, de lugter.«

Og så en tre-fire sorte T-shirts?

»Nej, jeg har stadig den her på, den er altså klam. Efter festen efter koncerten i Koncertkirken, som du var til, orkede jeg ikke at tage hjem til mig selv. Hvad mere? Tandpasta. Tandbørste...«.

Dingdong:

»Næste station, det bliver Ringsted.«

Mega-umonogamt forhold

Klip tilbage til sent tirsdag aften. Vi sidder på Blågårds Plads på indre Nørrebro et par dage før Hindsgavl Festivalen. Jeg spørger Piekut, hvordan han oplevede koncerten, der sluttede for et kvarter siden. Han smiler mildt, tilgivende.

»Hvis du spørger mig, så var der to takter, som jeg spillede smukt. Men det er da også meget godt. Det var sidst i den langsomme sats.«

Ja, det kunne jo bare have været én ...

»Det kunne have været én.«

Hvad opfatter du som dit instrument? Er det dine hænder, eller er det flygelet?

»Det har ændret sig for mig. Jeg plejede altid at sige, at

jeg ikke kan lide at spille klaver, men godt kan lide at spille musik. Det var lidt et problem for mig. Alle pianister føler sig fremmedgjort over for deres instrument.«

»Det er et mega-umonogamt forhold. Man møder hele tiden et nyt instrument, og for 95 procents vedkommende er det lidt frustrerende. Der er altid et eller andet, der er galt. Det overskygger meget nemt de ting, man godt kan lide ved instrumentet. Og når man så endelig møder et flygel, man godt kan lide, skal man skilles fra det om nogle timer.«

»Det derinde«, og han slår bagud med

nakken mod Koncertkirken bag os, »har jeg spillet på en time i alt. Det er det. Det er et spritnyt Steinway, som ingen har spillet på før.«

Er det en god ting?

»Det er meget nemt at spille på. Det gør, hvad man siger. De der helt nye flygler har tit ikke helt udviklet en personlighed endnu.«

Ha, jeg elsker musikere. De ting, de siger.

»De er meget forskellige, lige fra de kommer ud fra fabrikken. Men ligesom når man åbner en flaske vin, er der en periode på et til to år, efter cirka tre år, så toppe de. Derfra går det støt ned ad bakke. Der er jo nogle instrumenter, man bare elsker, fordi de har personlighed, men normalt er det sådan, at mens strygere bliver mere og mere værd, jo ældre de bliver, bliver klaverer mindre og mindre værd.«

»Medmindre de bliver rigtig gamle«, siger han som en eftertanke, »men så er det, fordi de er klenodier.«

Kan man gå ind og tage magten over et flygel, tvinge det efter sin vilje?

»Man kan ikke tvinge et flygel. Man skal være sød ved det, man skal blive venner med det. Men der er intet flygel, der er perfekt. Der er intet instrument, man kan gøre alt på - intet instrument, der er lige så godt til Beethoven som til Debussy. Nogle gange bliver man inviteret et sted hen for at spille, en lille by med en musikforening, og så skal man spille på noget, der måske ikke er så godt. Men der findes selvfølgelig også små steder med et overraskende godt instrument.«

Kan man ikke lave stor kunst på et flygel, der er mindre end fantastisk?

»Jo, det kan man sagtens. Man skal være om muligt mere ekspressiv på sådan et flygel. Det har bare nogle begrænsninger. Jo bedre man spiller, jo mere kan man frigøre sig fra dem, og alle instrumenter har dem i en eller anden grad. Vi pianister er afhængige af, hvad der står, der hvor vi kommer hen. Det er meget sjældent, at jeg kan lide det. Ikke for at lyde arrogant eller noget, men det er virkelig sjældent at støde på et instrument, hvor man bare - åh!«.

Ekstasen i det »åh!« ved mødet med den sjældne soulmate af et klaver, man er i sync med, er ægte.

»Der er alle muligheder i sådan et instrument. Det er om at finde dem.«

michael.bo@pol.dk

Man kan ikke tvinge et flygel. Man skal være sød ved det, man skal blive venner med det

SMK
Statens Museum for Kunst
National Gallery of Denmark

KIRCHNER OG NOLDE til diskussion

**SIDSTE CHANCE
1. AUGUST**

★★★★★
POLITIKEN
"Der lægges op til eftertanke og diskussion"

★★★★★
BERLINGSKE
"Imponerende udstilling"

★★★★★
BØRSEN
"En tankevækkende og gennemarbejdet udstilling"

★★★★★
JYLLANDS-POSTEN
"En mangefacetteret og gennemresearchet udstilling"

21. APRIL – 1. AUGUST

Støttet af:
AUGUSTINUS FONDEN
HERMOD LANNINGS MUSEUMSFOND
AAGE DE JOHANNE LOUIS-HANSENS FOND
Knud Højgaard's Fond
15. Juni Fonden
novo nordisk fonden
NY CARLSBERG FONDET

Tak for støtte til den forskningsbaserede publikation

NY CARLSBERG FONDEN
NEW CARLSBERG FOUNDTION